

מסכת פסחים

פרק ט

א. מי שְׁהִיָּה טָמֵא אוֹ בְּדֶרֶךְ רְחוֹקָה וְלֹא עָשָׂה אֶת הָרִאשׁוֹן, יַעֲשֶׂה אֶת הַשֵּׁנִי. שָׁגַג אוֹ נֶאֱנַס וְלֹא עָשָׂה אֶת הָרִאשׁוֹן, יַעֲשֶׂה אֶת הַשֵּׁנִי. אִם כֵּן, לָמָּה נֶאֱמַר טָמֵא אוֹ שְׁהִיָּה בְּדֶרֶךְ רְחוֹקָה, שְׂאֵלוֹ פְּטוּרִין מִהִכָּרֶת, וְאֵלּוֹ חִיבִין בְּהִכָּרֶת:

ב. אִיזוֹ הִיא דֶּרֶךְ רְחוֹקָה, מִן הַמּוֹדִיעִים וְלַחוּץ, וּכְמִדָּתָהּ לְכָל רוּחַ, דִּבְרֵי רַבִּי עֲקִיבָא. רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר, מֵאֲסָקֶפֶת הָעֶזְרָה וְלַחוּץ. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, לְפִיכָךְ נִקּוּד עַל ה', לוֹמֵר, לֹא מִפְּנֵי שְׂרָחוּקָה וְדֹאֵי, אֲלֵא מֵאֲסָקֶפֶת הָעֶזְרָה וְלַחוּץ:

ג. מֵה בֵּין פֶּסַח רִאשׁוֹן לַשֵּׁנִי, הָרִאשׁוֹן אָסוּר בְּבֵל יִרְאֶה וּבֵל יִמָּצֵא, וְהַשֵּׁנִי, מִצָּה וְחִמֵּץ עִמּוֹ בִּבְיָתָא. הָרִאשׁוֹן טָעוֹן הִלֵּל בְּאֲכִילָתוֹ, וְהַשֵּׁנִי אִינוֹ טָעוֹן הִלֵּל בְּאֲכִילָתוֹ. זֶה וְזֶה טָעוֹן הִלֵּל בְּעִשְׂתָּו, וְנֶאֱכָלִין צְלִי עַל מִצּוֹת וּמְרוֹרִים, וְדוֹחִין אֶת הַשֶּׁבֶת:

ד. הפסח שפא בטמאה, לא יאכלו ממנו זבין וזבות נדות ויולדות.
ואם אכלו, פטורים מכרת. רבי אליעזר פוטר אף על ביאת מקדש:

ה. מה בין פסח מצרים לפסח דורות, פסח מצרים מקחו מבעשור,
וטעון הזאה באגדת אזור על המשקוף ועל שתי מזוזות, ונאכל
בחפזון בלילה אחד, ופסח דורות נוהג כל שבעה:

ו. אמר רבי יהושע, שמעתי שתמורת הפסח קרבה, ותמורת
הפסח אינה קרבה, ואין לי לפרש. אמר רבי עקיבא, אני אפרש.
הפסח שנמצא קדם שחיטת הפסח, ירעה עד שיסתאב, וימכר,
ויקח בדמיו שלמים, וכן תמורתו. אחר שחיטת הפסח, קרב
שלמים, וכן תמורתו:

ז. המפריש נקבה לפסחו או זכר בן שתי שנים, ירעה עד
שיסתאב, וימכר, ויפלו דמיו לנדבה. המפריש פסחו ומת, לא
יביאנו בנו אחריו לשם פסח, אלא לשם שלמים:

ח. הפסח שנתערב בזבחים, כלן ירעו עד שיסתאבו, וימכרו,
ויביא בדמי היפה שבהן ממין זה, ובדמי היפה שבהן ממין זה,
ויפסיד המותר מביתו. נתערב בבכורות, רבי שמעון אומר, אם
חבורת כהנים, יאכלו:

ט. חבורה שאבד פסחה, ואמרה לאחד, צא ובקש ושחט עלינו, והלך ומצא ושחט, והם לקחו ושחטו, אם שלו נשחט ראשון, הוא אוכל משלו, והם אוכלים עמו משלו, ואם שלקו נשחט ראשון, הם אוכלין משלקו, והוא אוכל משלו. ואם אינו ידוע איזה מהן נשחט ראשון, או ששחטו שניהן כאחד, הוא אוכל משלו, והם אינם אוכלים עמו, ושלקו יצא לבית השרפה, ופטורין מלעשות פסח שני. אמר להן, אם אחרתי, צאו ושחטו עלי. הלך ומצאו, ושחט, והן לקחו ושחטו, אם שלקו נשחט ראשון, הן אוכלין משלקו, והוא אוכל עמהן. ואם שלו נשחט ראשון, הוא אוכל משלו, והן אוכלין משלקו. ואם אינו ידוע איזה מהם נשחט ראשון, או ששחטו שניהם כאחד, הן אוכלין משלקו, והוא אינו אוכל עמהן, ושלו יצא לבית השרפה, ופטור מלעשות פסח שני. אמר להן ואמרו לו, אוכלין כלם מן הראשון. ואם אין ידוע איזה מהן נשחט ראשון, שניהם יוצאין לבית השרפה. לא אמר להן ולא אמרו לו, אינן אחראין זה לזה:

י. שתי חבורות שנתערבו פסחיהן, אלו מושכין להן אחד ואלו מושכין להן אחד, אחד מאלו בא לו אצל אלו, ואחד מאלו בא לו אצל אלו, וכך הם אומרים, אם שלנו הוא הפסח הזה, ידיף משוכות משלך ונמנית על שלנו, ואם שלך הוא הפסח הזה, ידינו משוכות משלנו ונמנינו על שלך. וכן חמש חבורות של חמשה

חַמְשָׁה, וְשֵׁל עֶשְׂרֵה עֶשְׂרֵה, מוֹשְׁכִין לָהֶן אֶחָד מִכָּל חֲבוּרָה וְחֲבוּרָה,
וְכֵן הֵם אוֹמְרִים:

יא. שְׁנַיִם שֶׁנִּתְעַרְבוּ בְּסִחֵיהֶם, זֶה מוֹשֵׁךְ לוֹ אֶחָד, וְזֶה מוֹשֵׁךְ לוֹ
אֶחָד, זֶה מִמֶּנָּה עִמּוֹ אֶחָד מִן הַשּׁוּק, וְזֶה מִמֶּנָּה עִמּוֹ אֶחָד מִן הַשּׁוּק,
זֶה בָּא אֶצֶל זֶה, וְזֶה בָּא אֶצֶל זֶה, וְכֵן הֵם אוֹמְרִים, אִם שְׁלִי הוּא
פֶּסַח זֶה, יָדִיךָ מְשׁוּכּוֹת מִשְׁלָךְ וְנִמְנִיתִי עַל שְׁלִי. וְאִם שְׁלָךְ הוּא פֶּסַח
זֶה, יָדִי מְשׁוּכּוֹת מִשְׁלִי וְנִמְנִיתִי עַל שְׁלָךְ: